

Abonamentele

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună
 mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

$\frac{1}{4}$ an 10 fr., $\frac{1}{2}$ an 20 fr., 1 an 40 fr.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Insertiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,
 a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
 și timbru de 30 cr.

Redacțiunea și Administrațiunea:
 Sibiu, strada Cisnădiei Nr. 3.

Se prenumără și la poste și librării.

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc.
 Manuscripte nu se înapoiază.

Sibiu, 15 Iulie st. v.

Concetățenii noștri maghiari și cercurile guvernamentale în deosebi vor să ne împingă cu ori-ce preț la cea mai înrăutățită luptă de rasă.

Nu e destulă presiunea întregului aparat al puterii publice, de care guvernul abuzează spre a ne impune așa numita „cultură maghiară“, pe care o respingem cu toată hotărârea tocmai pentru-că nu ni se comunică, ci ni se impune; s'au mai înființat și reuniunile de „cultură“, care nu sînt în ultima analiză decât organizarea „spionagiului“ unei părți din cetățeni contra celeialalte și a influenței demoralizatoare. Dar' nici atât nu li-e destul celor cuprinși de mania maghiarizării, și „Pester Lloyd“ publică în numărul dela 26 l. c. în primul loc un articol scris de „un deputat“, prin care proprietarii maghiari sînt invitați a-i face „patriei“ servicii de spioni față cu populațiunea de pe moșiile lor, dacă aceștia nu sînt Maghiari.

Se vedem înainte de toate, cum crede „deputatul“, că trebuie să procedă proprietarii maghiari, pentru-ca să servească cauza „patriei“.

Un proprietar mare din Ungaria, care trebuie să-i facă celui ce îl vizitează mărturisirea, că castelul, în care șede, mai e încă, ce-i drept, proprietatea lui, dar' toate pămînturile giur im-gregiur au trecut în mâni străine, nu ar pute să o mărturisească aceasta decât roșind. Nu mai puțin rușinați trebuie însă să fie acei proprietari, care au încă castelul și moșia în proprietatea lor, dar', a pierdut influența politică împreună cu pămîntul. Ideea ce s'a emis Dumineca trecută aici sub deviza „Il faut résider!“ merită dar' ca societatea să se preocupe mereu de ea. Da, clasa proprietarilor maghiari a pierdut cea mai mare parte din influența conducătoare a ei asupra populațiunii rurale, și acesta e un lucru, care nu poate să fie indiferent nici unui om preocupat de interesele păcii sociale. Trebuie fără îndoială să ținem seamă, că clasa proprietarilor dela noi nu este ea singură vinovată, că a pierdut rolul conducător. Scim, că de mai multe decenii acum s'au unit deosebiți factori, ca să obțină acest rezultat. Nu de astăzi, nici de ieri, ci de mult încă, s'au ivit în populațiunea noastră rurală oare-care curente, care s'au manifestat parte în visuri pentru o nouă împărțire a pămînturilor, parte în ura contra domnilor și a preoților, parte, în timpul mai nou, în isbucniri antisemite. Scim deasemenea, că aceste curente nu s'au ivit în mod spontan, ci au fost provocate și exploatare în serviciul unui sistem politic, în interesul căruia era de dorit, ca autoritatea clasei proprietarilor să fie nimicită. Aceasta mai lesne se putea ajunge prin aceea, că s'au produs anumite conflicte între clasa de mijloc rurală și așa numiții urbarialisti. S'a isolat simplu turma de păstori ei. Urmărind principiul „Divide et impera“, respectivii nu s'au oprit la asmuțarea naționalităților, ci s'au folosit și de mijlocul luptei de clase, pentru-ca să iee pămîntul de sub picioarele clasei proprietarilor.

Nu putem urma mai departe cu articolul din „Pester Lloyd“, fără ca să accentuăm importanța acestor constatări.

Un diar oficios din Budapesta recunoaște, afirmă chiar, că în Ungaria populațiunea rurală e cuprinsă de curente

socialiste, visează la o nouă împărțire a pămîntului, îi uresce pe domni și pe preoți și înclină spre persecuțiuni antisemite.

În același timp însă diarul din Budapesta insinuă, afirmă, ridică acuzarea gravă, că aceste curente nu s'au ivit în mod spontan, ci au fost provocate cu premeditare în „serviciul unui sistem politic“.

Întrebare foarte gravă: cui 'i-se face această acuzare?!

Cine a surpat influența clasei proprietarilor?

Cine 'și-a dat silința să isoleze turma de păstori ei?

Cine a asmuțat naționalitățile?

Dl Tisza?

De sigur nu, căci atunci nu s'ar ridica această acuzare în „Pester Lloyd“.

Partidul opozițional moderat?

Deasemenea nu, căci tocmai el are mai multe cuvinte de a se plînge de surparea influenței proprietarilor.

Kossuthianii?

Nici ei, căci lor nu li se poate face imputarea, că „asmuță naționalitățile“, nici că urmăresc principiul „Divide et impera“.

Noue, în sfîrșit, „agitatorilor“ naționali cu atât mai puțin ni se poate face imputarea, că am produs curente, de care putem, ce-i drept să ne folosim, căci numai noue nu ni se poate dice, că urmărim principiul „Divide et impera“, căci noi ne căsnim tocmai să adunăm toate elementele nemaghiare spre a restabili echilibrul politic în luptă cu Maghiarii.

Cine dar' este acusatul?

Cine a deșteptat în populațiunea rurală visuri despre o nouă împărțire a pămînturilor? cine a nutrit ura populațiunii rurale contra domnilor și a preoților, cine a propagat tendințele antisemite?

Aceia, căroră foarte adese-ori li s'au făcut și li se face imputarea, că urmărind principiul „Divide et impera“, asmuță „naționalitățile“ asupra națiunii maghiare.

Și cine sînt aceștia? unde se află ei? aici la Sibiu? la Budapesta? la Viena? sînt ei mai prejos, ori sînt mai presus de dl Tisza!?

Noi nu scim și nu voim să cercetăm; ne mărginim numai a constata, că situațiunea nnei țări e foarte grav compromisă, când un organ guvernamental acuză nisce cercuri politice în tot casul foarte importante, că au propagat în țeară cele mai primejdioase curente.

Ni s'a ținut foarte adese-ori, că cercurile dela curtea din Viena ne încurajază în lupta noastră pentru libertatea de desvoltare, că am fost și sîntem unelte ale „camarilei“, care urmărind principiul „Divide et impera“, nutria dușmănia între popoarele monarhiei.

Înțelegem această imputare și o găsim chiar scusabilă, când ea ni se face în vre-un

diar kossuthian: rămănem însă cuprinși de viață îngrijire, când chiar „Pester Lloyd“ publică din peana unui „deputat“ un articol, în care nu numai se repetă această acuzare sarbădă, dar' se afirmă totodată, că tot aceea, care în urmărirea principiului „Divide et impera“ au asmuțat naționalitățile, tot ei au propagat și curente socialiste, ca să le exploateze în favorul unui „sistem politic“.

Sîntem cuprinși de viață îngrijire, pentru-că presupuneam până acum, că cercurile maghiare, cel puțin cele guvernamentale, s'au împăcat cu cercurile, pe care deodată le vedem atât de grav acuzate chiar în „Pester Lloyd“.

Mărturisim, că ne-am pierdut cu deservire sărita. Nu mai scim cu cine să mergem și contra cui sîntem porniți.

Credeam până acum, că toate opințiile, pe care le fac Maghiarii, sînt îndreptate numai contra noastră; ne po-menim acum, că mai este și un alt presupus dușman al națiunii maghiare și că mai ales contra acestuia s'au organizat reuniunile de „cultură“ și îndeosebi contra acestuia trebuie să se organizeze și clasa proprietarilor rurali maghiari.

Societatea maghiară și clasa proprietarilor maghiari îndeosebi trebuie să-și câștige influență la populațiunea rurală nemaghiară.

Pentru-ce?!

Pentru-ca să nu mai aibă influență cercurile politice, care urmăresc principiul „Divide et impera“, asmuță naționalitățile și au propagat curente socialiste, ca să le exploateze în favorul sistemului politic preconizat de ele.

Ne mai rămăne mulțumirea de a vedea, cum anume voiesce „deputatul“ în „Pester Lloyd“, ca proprietarii rurali maghiari să câștige influență la popor.

Deocamdată am dori să-1 putem încredința, că influența, pe care o avem noi, îndeosebi la Români, nu o vor câștiga nici odată, fiindcă nu știu să iubească „opinea română“ cu abnegațiunea, cu care o iubim noi; ear' cât pentru influența noastră, avem și noi tradițiunile noastre politice și scim prea bine în serviciul cui anume și acărui anume sistem politic avem să o punem.

În lumea aceasta plină de miserie toate lucrurile se pun la cale după principiul: Do ut des!

Ne are cel ce scie să ne câștige!

Revistă politică.

Sibiu, 15 Iulie st. v.

Conflictul franco-român nu se discută numai în presa franceză, ci și în cea germană, și aceasta din urmă îl tratează chiar dovedind oare-care afecțiune pentru România. Astfel „Norddeutsche Allgemeine Zeitung“ din Berlin scrie sub rubrica revistei exterioare următoarele:

„Trimisul francez în Bucuresci, dl Ordéga, urmează agitațiunea sa în contra noii politici comerciale și vamale a României cu o energie, care face o impresie penibilă asupra cercurilor

politice de acolo. Precum se vede dintr'o comunicare, diplomatul francez a renunțat de a mai trata cu guvernul român actual, și s'a creșut dator a face apel la opinia publică a țării. În cât privește litigiul însuși, aflăm din isvor sigur, că conflictul în cestiune s'a ivit din cauză, că Franța, cu toate repețitele stăruințe ale României, n'a încheiat până acum o convenție comercială cu această țeară, deși negocierile în această privință au început încă de nouă ani. Fiindcă este în interesul României de a-și rezerva, în vederea tratatelor comerciale, ce vor expira în curînd, deplină libertate de acțiune în cestiunea tarifelor, s'a abrogat la începutul acestui an o lege din 1878, în virtutea căreia statele, cu care s'au început negocierile pentru încheierea unei convențiuni comerciale, se bucură imediat de clauza națiunii celei mai favorizate. Pe baza acestei legi Franța s'a folosit până acum de toate beneficiile unui tratat comercial, fără a se decide vre-o dată a încheia în realitate un asemenea act. Conștiința este, că în urmă abrogării acelei legi, mărfurile franceze vor fi supuse de acum în colo noului tarif autonom român, de oare-ce România nu era în pozițiune de a prelungei Franței regimul națiunii celei mai favorizate și de a crea astfel un precedent, pe care și alte puteri l-ar pute invoca mai târziu cu drept cuvînt...“

De vreo-cîteva zile încoaci ne sosesc mereu sciri neliniștitoare despre mișcări la granița sîrbească dinspre Bulgaria și Turcia. Se dice, că scirile sensaționale dela Timok s'au adeverit de nebasate; cu toate aceste o telegramă din Sienica vine și comunică din nou, că 3000 de Sîrbi prevăduți cu 5 tunuri au mers înaintea conacului Mutesarifului turcesc Osman pașa și au pretins întrun mod amenințător scut în contra deselor năvăliri ale Arnăuților. Osman pașa a și re-cuirit 3 tabori de Nizami întrun menținerea ordinii; Sîrbii nu se mulțumesc cu atîta și plănuesc nouă proteste. Dealtmîntrelea în Viena, unde sînt totdeauna bine informați prin rapoartele consulare despre cele ce se petrec la granițele sîrbesci, nu se scie absolut nimic despre afacerile aceste, și așa se vede, că anumite comitete și agenții sînt, care au de scop să seducă opinia publică prin astfel de sciri alarmătoare din Peninsula-Balcenică.

Relativ la cestiunea afghană se comunică că negocierile anglo-ruse se continue în mod pacinic. Plenipotențiul rus Staal avusese cu lordul Salisbury o convorbire mai lungă în aceasta afacere. De altă parte „Times“ primesce din Meșed scirea, că precum vorbesc călătorii, Rusia se fi ocupat întrun adevăr o parte a țărmului Herirudului, considerînd țeara aceasta de proprietatea sa, înființînd magazine și staționînd trupe rusesci acolo.

În Franța se apropie alegerile pentru cameră. Unul din capii „uniunii democratice“, domnul Ribot a adresat alegătorilor din departamentul Pas-de-Calais un manifest electoral, care este contra-semnat de tot grupul lui. Dl Ribot dice între altele în apelul său următoarele:

„Noi voim să întărim republica, fiindcă fără dînsa exista pentru Franța numai revoluție, resbel civil, anarhie. Dar' ea trebuie să rămăie moderată și să se mărginească în reforme practice, care sînt cerute în adevăr de opinia publică. Prin urmare nu avem trebuință de revisuirea constituției, nici de autonomia Parisului; ci să se explice numai concordatul în mod firm și leal!“

În ceea-ce privește politica noastră externă se ne îngrijim, ca fără a renunța cătuși de puțin la demnitatea noastră națională, la interesele și drepturile noastre, ea să fie condusă cu prudență și prevedere.

Cât pentru lucrători noștri, ni se impune ca o datorie de a le veni în ajutor prin înființarea caselor de economie, prin înființarea asociațiunilor de ajutor reciproc și prin introducerea sistemului de asigurare contra accidentelor; apoi

ceea-ce ne mai trebuie încă este suprimarea budgetului extraordinar, protecțiunea agriculturii, și revisuirea sistemului de impozite.”

Moartea generalului Grant ține în agitație populațiunea din statele unite. Nici nu s'a depeșat încă bine scirea despre moartea lui Grant în Washington și presidentul republicii a și emis o proclamațiune, prin care preamărește în cuvinte călduroase meritele, pe care le-a câștigat Grant pentru patria sa, pentru libertate și pentru civilizațiune. Emblema națională va rămâne în doliu în decursul unei luni întregi.

Manifestațiunile dela Dresda.

Privitor la incidentul dela Dresda, „Kreuzzeitung“, un organ al principelui Bismarck scrie:

Gimnasticii maghiari, despre a căror prezență la festivitate gimnasticilor germani noi n'am știut nimic până acum, și-au permis a pune pe tribună o cunună cu panglici roșii-verzi-albe, unde din considerare față de negermanii prezenți nu se afla nici un simbol național. Că aceasta a fost o lipsă de tact, dacă ne aducem aminte de persecuțiunile de care suferă Germanismul în Ungaria, — nu mai e lipsă să spunem. S'a și ridicat o furtună de disfurt, ceea-ce noi aflăm pe deplin îndreptățit, deși e de regretat, că aceea a trebuit să se facă față cu nisce oaspeți. Nisuițelor presidiului a succes a mulcomi iritațiunea Germanilor, cununa însă a fost depărtată prelungă indicarea expresă la purtarea Maghiarilor față de Germani. Lucru firesc că au fost Germani din Ungaria aceia, cari au dat cu această ocaziune dovadă atât de strălucită de simțământ național și de tact, deoarece-ce Maghiarii neaoși sigur e că nu iau parte la o festivitate națională-germană. Cu atât mai rușinos e cazul. Se pare că pentru acest soi de Germani nu e de ajuns nici o maltractare pentru-ca să-și deștepte conștiința dignității lor naționale; dacă nu e cusabilă, e totuși explicabilă. Ce considerațiuni merită aceia, cari sunt capaci de un astfel de servilism?”

Tot asupra întâmplărilor dela Dresda „Berliner Tageblatt“ ne dă următoarele informațiuni:

„Abia și-a sfârșit vorbitorul ungar Ernő (Ernst) Bockelberg toastul seu cu „Éljen“ și a desvălit panglicile mari verzi-albe-roșii cu inscripția maghiară, cari acoperiau tribuna, când din toată sala de toate părțile au răsunat strigătele: „Ios cu cununa!“ „Ios cu renegații!“ „Aceasta e o demonstrațiune în contra Sașilor din Ardeal!“ În șirele cele mai dintâi se îndesau Germanii din imper. Austriaci din Boemia de Nord s'au adunat în giurul conducătorului lor Stracheh, care îi îndruma la ordine. Majoritatea oaspeților nu pricepu îndată scopul strigătelor și se întoarse cătră presupușii turburători ai festivității.

Îndată însă dispoziția se schimbă. Numai puțini mai strigau: „Onorați oaspeți!“ „Sunt Germani din Ungaria.“ — „Tocmai pentru aceea“ — strigau ceilalți — „dacă ar fi Maghiari veritabili, ar mai merge.“ — Sunt renegați, aceasta e politică la festivitatea gimnasticilor, aceasta e demonstrație în contra fraților Germani!“ Tumulul era nedescriibil, agitația enormă. Nu mai ședea nici un om la mese; toți gestitau, strigau, sumușiau sau se țineau în rezervă. Cu simțământ corect a depărtat cununa dela tribună un cetățean însemnat din Dresda, posesor de bunuri princiare în Boemia. Un ghem îndesat s'a format înaintea tribunei. De o parte se îndesau gimnasticii germani desvălind un steag negru-roș-auriu. Un vorbitor din Württemberg, aplaudat în mod frenetic fiindcă purta negru-roșiu al patriei sale, a ajuns în fine pe pulpit și a declarat, că el e învoit cu delăturarea cununei. Vorbitorii au format un cerc pe tribună. Maghiarii s'au adunat lângă darul lor, vorbitorul acestora a sărit în mulțime strigând:

„Cine a strigat aci?“ Deci de carte de visite i s'au aruncat. Dându-i și dînsul pe a sa și recunoscîndu-se din aceea că presupunerea e adevărată, că el intru adevăr e unul dintre acei Germani, cari și-au jertfit numele de dragul Maghiarilor, că din nemțescul Ernst s'a făcut Ernő, — un strigăt de bucurie a răsunat din ceata contrariilor sei. Președintele Georgii a putut se vorbească, furtuna s'a domolit îndată ce el a dat semnul că voiesce să vorbească. El a declarat, că Maghiarii sunt oaspeți invitați. (Strigăt: „Durere! pentru-ce nu și Cehii?“) Vorbitorul e un German născut în Hanovera. (Strigăte sgomotoase: Pentru-ce strigă dar' Éljen? Renegat!) El a dat asigurarea despre iubirea și adorațiunea sa pentru societatea gimnasticilor germani (rîsete) și acestia ar trebui să onoreze darul oferit. El (vorbitorul) o va primi în arhivul societății de gimnastici, dar' colorile cununei nu sunt la locul lor aci pe tribună festivității a șesa a gimnasticilor. A vorbit și a depărtat cu un avânt puternic cununa de pe tribună. Entusiasmul a fost mare.”

„Dresdener Zeitung“ laudă spiritul gimnasticilor germani și ăice:

Nu austriacii au venit la noi spre a demonstra, Germanii din imper au luat conducerea în mișcarea pentru frații lor de dincolo de graniță. Grozavele demonstrațiuni dela banchet pentru domnul Knotz și cele dela comersul Austriacilor pentru Strache, la care au participat circa 6000 gimnastici germani din imper, au dovedit pe deplin, că curente puternice populare nu se pot înăbuși prin regulamente. Cei doi conducători serbătorii din Boemia de Nord au arătat, că sunt politici înțelepți și plini de tact; de pe buzele lor nu s'a auzit nici un cuvânt, ce ar de prilej adversarilor lor slavi să-și denunțe—ceea-ce lor le place a face — a fi comis crima de lesa majestate. Îndeosebi comersul a fost o probă

a inimilor germane din imper și ale Germanilor austriaci. Cel ce a avut urechi să audă dreptatea, acela a auzit-o destul de bine, că gândurile de anexiune, de cari Cehii le impută atât de des Germanilor, sunt minciuni. Chiar și acel gimnastic din Pesta n'ar fi făcut experiență atât de tristă prin demonstrațiunile sale, ce nu erau la timp și locul lor, dacă n'ar fi fost un German, care și-a maghiarisat numele, și dacă nu saluta pe camaradii sei prin acel „éljen“. Demonstrațiunea cu respingerea tricolorului verde-alb-roșu n'a fost destinată pe seama statului ungar, ci renegatismului crescut și pregătit de el.”

„Dresdener Zeitung“ condamnă aceea, că în general s'au și admis Maghiarii să iee parte la o festivitate germană, în loc să fi fost respinși dela început ca Cehii. Națiunea aceea, care în butul legăturilor cu imperul german, persecută cu cel mai selbatic șovinism limba germană n'ar trebui să se adreseze cu demonsstrațiunile sale la poporul german, deoarece-ce acesta suferind colorile maghiare la un loc important al unei festivități naționale, ar fi manifestat o pretenie pentru asupritorii Sașilor din Ardeal și ai Germanilor din Pesta și Banat. Simțământul instinctiv decide, ear' nu apreițarea diplomatică.

„Liberale Correspondenz“ din Berlin scrie:

„Guvernul ungar stăruie mult, ca acusele, care s'au ridicat în contra Maghiarilor în cartea dlui Dr. Heinze despre apăsarea Germanilor în Ungaria, să se dovedească de nebasate. Și a cugetat că festivitatea gimnasticilor germani e potrivită spre acest scop. Maghiarii puteau să-și ascuță urechile numai decât la primirea Austriacilor, când la auzul „éljen“-ului lor a sărit un avocat din Dresda spre ei strigându-le cuvântul semnificativ: „Transilvania!“ cu toate aceste ei au cutezat să depună colorile verde-alb-roșu în centrul serbării, unde lungă negru-alb-roșu numai tricolorul negru-roș-auriu are drept să cuprindă loc. Adunarea a protestat în contra aceleia, ca să se abuzeze de o festivitate a gimnasticilor germani prin o „acțiune“ a dlui Tisza în contra Germanilor din Ungaria.

Despre incassarea taxelor dela membrii Asociațiunii transilvane.

Sub acest titlu cetim în „Transilvania“ următoarele:

În nr. 150 din 4/16 Iulie a. c. al diarului „Tribuna“ un corespondent din Turda ocupându-se de lucrările adunării despărțământului al XVIII ținută în Turda la 9 Iulie, impută comitetului central al asociațiunii, că nu se interesează de incassarea taxelor și apoi adaugă, că dacă comitetul ar fi trimis membrilor cuitanțe,

atunci mai toți și-ar fi plătit regulat din an în an taxa de membru.

Mai departe același d. corespondent crede, că ar fi bine să se facă un registru sau un catalog tipărit al tuturor membrilor asociațiunii, atâtău după anii în cari s'au înscris de membri și a doua oară după despărțeminte, ear' apoi acel catalog să se publice în fiecare an, să se amplifice și coreagă etc.

Bune și frumoase sunt propunerile dlui corespondent, al cărui scop este de a înmulți pe cât se poate averea asociațiunii; ne permitem însă a observa, că le lipsesc originalitatea și că dl corespondent se pare a fi foarte rău informat despre activitatea comitetului central în această direcțiune, ceea-ce abia poate să porceadă din altă cauză, decât că d-sa nu se va fi aflând nici în posesiunea actelor asociațiunii transilvane publicate dela anul 1861 până la 1867 în câte un volum pe fiecare an, ear' dela anul 1868 până în anul curgător comunicate membrilor Asociațiunii în organul ei „Transilvania“ în curs de 15 ani; preste aceste îi vor fi lipsind încă și următoarele acte împărțite în anii respectivi pe la toți membrii ordinari ai asociațiunii și anume:

I. „Provocare. Comitetul asociațiunii transilvane amăsurat decisiunii aduse în ședința sa din 6 Septemvrie 1864 §. 53 are onoare pe domnia ta a te provoca, ca să binevoiesci a răspunde la fondul asociațiunii taxa de membru ord. restant pe anul . . . în sumă de . . . fl. . . cr. v. a., ca cu modul acesta să corespunzi parolei date; ceea-ce națiunea așteaptă dela domnia ta.

Dela comitetul asociațiunii transilvane pentru literatura și cultura poporului român.

Sibiu în 16 Septemvrie 1864.”

Să se observe bine, că această provocare a fost făcută în anul 1864 adevărat îndată la 3 ani după înființarea Asociațiunii.

II. „Conspect. Despre P. T. domnii membrii fondatori, ordinari și onorari ai asociațiunii transilvane române, pentru literatură ramână și cultura poporului român, cum și despre ofertele și colectele întrare în favoarea aceleiași dela prima sa urdire până la a V-a adunare generală ținută la Abrud în anul 1865, dat în tipar din partea comitetului asociațiunii. Sibiu tipografia archidieceșană 1866.”

Acest conspect tipărit în format 4° pe 6¹/₂ coale, cu rubrice pe 4 ani, întru care se arată exact toate restanțele și întru care se ved o mulțime de membrii înscriși la 1861—2 în care au și plătit, apoi s'au și retras cu totul, ear' alții s'au retras după 2 sau 3 ani, mai mulți au declarat în scris cătră comitet, că numai vor se fie membri ai asociațiunii.

În fruntea acestui conspect de 6¹/₂ coale se vede o precuventare a comitetului central cu data Sibiu 6 Februarie 1866, a cărei lectura o recomandăm astăzi și ori când, ca pe una ce este întemeiată pe acte oficiale și este instructivă chiar și pe deci de ani înainte. Ta-

Foița „Tribunei“.

Bunica

de Bojena Némcová,
tradusă din limba boemă
de Prof. Dr. Urban Iarnik.
(Urmare.)

XIV.

Era câteva zile după prima zi de Mai. Era Joi; copiii neavând școală, ajutau pe bunica să stropască în grădină florile și vița, care și începuse a înverzi pe zid. Se duseră să-și stropască și pomișorii lor; Joia aceasta aveau ei multă treabă, căci trei zile întregi Barunca nu-și veduse păpușile, băieții nu putură să-și alerge călușorii; căruțele, puscile și mingile zăceau într'un colțuleț. Nici în gulubărie n'au fost și pe iepurii cei albi îi hrăna Adela. Joia trebuia să se despăgubească de toate. Bunica după-ce a isprăvit stropirea, îi lăsa pe copii să se joace, ședă pe scaunul de pajiste de sub liliacul cel albastru și se puse pe tors, căci nu era deprinsă să lenească nici o clipă. Era tristă, nici nu cânta, nici nu băga în seamă de găina cea neagră, care prin porțița deschisă intra în grădină, și nefind oprită de nimeni începă să răcăie prin straturi. Găsca cea cenușie păscea la gard, bobociei ei cei galbini își viriau capetele prin gard, uitându-se cu curiositate în grădină; bunica tare îi iubia, dară acuma

nici nu-i băga în seamă. Gândurile ei se duceau în mai multe părți. Veni vestea din Viena dela Ioan, că n'o să se întoarcă pe la mijlocul lunei lui Mai, fiindcă contesa Hortensia s'a bolnăvit greu. De îi dă D-șeu earăși sănătate, atunci ci-că poate doamna principesa s'ar întoarce să mai vadă de moșie, dară sigur nu este nici asta. Doamna Teresa, când veni scrisoarea, plângea și plângeau și copiii. Vilim mai avea pe ușă numai câteva liniuțe de sters, și eată de odată toată bucuria era înzădar. Și buna aia, plăcuta Hortensie să moară, asta nici nu le intra în cap; la nici o rugăciune nu uitau să ăică un „Tatăl nostru“ pentru însănătoșarea ei. Dară ce, copiii earăși se mulțumiră, doamna Teresa însă, puțin vorbitoare și fără de aceasta, vorbea și mai puțin și decâte ori bunica intra la ea în odaie, o vedea plânsă. O trimitea dar' pe la vizite, ca să-și petreacă; ear' bunicei în genere îi plăcea, când Teresa se ducea undeva, căci vedea prea bine, că fetei câte odată tot i-se uresce în căsuța singuratecă și că mai mult i-ar plăce să trăiască în orașul sgomotos, cu care s'a fost deprins în curs de mai mulți ani. În căsătorie era foarte fericită, dar' aici răul era, că Ioan fû silit să petreacă partea cea mai mare a anului în Viena, și ea trebuia să trăiască în frică și în dor, fără de el. Și acum să nu-și vadă bărbatul, copiii pe tata anul întreg! „Pentru vieță earăși vieță!“ își ăicea bunica! Cu Ioan voia să vină și Ioana, fata a doua a bunicei; voia să vină ca să-și vadă pe muma-sa, să se mângăie

cu ea și să-și ceară sfat, căci era să se mărite. Tare o și doria bunica, și acum s'a nimicit și nădejdea ei. Afară de toate acestea o chinuia și recrutarea lui Mila. Mila era un flăcău curățel, cu inima deschisă, ear' Kristla era o fată de treabă; bunica pe amândoi tare îi iubia; ar fi dorit, să se iee unul cu altul. „Când se împreună doi oameni potriviți, este unire deplină, și însuși D-șeu se bucură de o așa căsătorie,“ ăicea dînsa. Dar' și bucuria aceasta era amenințată de o grea lovitură — Mila dimineața se duse cu ceilalți la recrutare. Toate aceste îi zăceau bunicei în cap, de aceea era mahnită.

„Bunico, uități-vă numai, Negruța răcăie pe aici. Așteaptă numai, tu mamito! Așa!“ s'auđi glasul Baruncei și bunica, ridicând capul, vedă găina sburând din grădină, ear' în strat rămase o groapă răscolită.

„Ce hooță, cât veni de șiret! Ia grebla, Barunco, și drege strătuțul. O să vedem și găsele, eată-le aici și ele. Mă strigă, e la vreme, s'ar duce la culcuș; m'am uitat puțin. Trebuie să le torn și lor. ăicînd aceasta bunica puse fusul la o parte și se duse să hrănească păsările. Barunca rămase în grădină și drese stratul.

Peste puțin veni Kristla. „Singură ești aici?“ întrebă ea, uitându-se peste gard.

„Vino numai mai încoace, bunica va veni îndată, s'a dus să le toarne păsărilor, o îndeamna Barunca.

„Și muma unde este?“

„S'a dus în oraș, să vadă pe năică; Nu scii, măicuța plânge, fiindcă tăicuța ăst an poate nici n'are să vie; de aceea bunica mai bine o trimite pe maica, ca să-și petreacă nițel. Și noi toți pe taica atăta îl doream și pe contesa, și toate ni s'au făcut baltă. Biata Hortensie!“

După vorbele aceste Barunca ingenuchiază pe un genunchi la potecută, își rădîmă cotul de genunchelul celalalt și punedu-și capul în palmei cădă pe gânduri. Kristla seđu sub liliac, mâinile împreunate le puse în poală, ear' capul i cădă pe piept. Era toată pierdută, ochii i erau umflați de plâns.

„Rea boală trebuie să fie, lingoarea aia. Dacă moare dînsa, of D-șeule! — Kristlo, dta n'ai avut nici odată lingoare?“ întrebă Barunca după o tăcere scurtă!

„Nu, eu n'am fost bolnavă de când sunt pe lume; dară acuma s'o fi isprăvit cu sănătatea mea!“ răspunse Kristla întristată.

Atunce numai Barunca se uită bine la ea, și vedînd fața ei schimbată, sări iute în sus, se apropio de ea și o întrebă: „Ce ai? Doară Mila e cîtană?“ — Kristla în loc să răspundă, se puse pe plâns înăbușit.

În momentul acesta bunica se întoarse.

„S'au și întors?“ întrebă iute.

„Încă nu“, răspunse Kristla dînd din cap; „dară înzădar e, să ne mai facem vre-o nădejde. Lucia ci că s'a jurat, că dacă nu capătă ea pe Mila nu-l voui căpăta nici eu. Ceea-ce vrea ea, face și judele, prea se fălesce cu ea, și dl in-

bela membrilor cuprinde la pag. 6—8 membrii fondatori 29, eară până la pag. 9 se ved 26 membrii cu câte o sută fl.; dela pag. 10—36 sunt trecuți membrii ordinari în număr de 866, atât cei cari au plătit taxa de 5 fl. regulat, eară alții și mai mult, cât și mulțimea aceloră, cari au rămas în restanță.

Urmează membrii onorari în număr de 42, dela cari nu se presupune nici o taxă.

Dela pag. 38—56 sunt trecute ofertele dela 8 bărbați generoși, cari au numărat odată pentru totdeauna câte 25, 50, 75 și unul 150 fl. Vin apoi colectele făcute în diverse timpuri și ocațiuni, dela comune, corporațiuni, alumni și alții.

Acest conspect tipărit s'a împărțit în tot cuprinsul țării. Resultatul a fost, că unii membrii au trimis restanțele, alții n'au voit se audă de ele, mulți au declarat în scris ca și cei din 1864, că se retrag cu atât mai vârtos, dacă au fost dați în public.

Bine se ne însemnă, că publicarea acestui conspect a fost votată și comissă comitetului de către adunarea generală din Abrud dela 1865. Fără un vot ca acesta, comitetul nu ar fi putut face speșele relative considerabile cerute pentru tipărirea de 6½ coale, care costa preste 120 fl. cu legat cu tot.

III. În adunarea generală din Șomcuta-mare ținută în August 1869 s'a votat ca corolariu firesc la statutele asociațiunii transilvane pentru lit. rom. „Regularea mijloacelor spre ajungerea scopului asociațiunii transilvane pentru literatura română și cultura poporului român. Sibiu tipografia S. Filtsch 1871.” Unul din scopurile principale ale acestei regulări este invederat: adunarea de mijloace materiale, averi în bani, fără care nu se poate face nimic sau mai nimic. Ce se vede însă? despărțimintele prevădute în acel regulament în număr de 22 nu s'au înființat toate nici până în ziua de astăzi, deși comitetul a încercat în cursul anilor toate mijloacele posibile spre a le înființa și organiza. A da pe fața pedecel pe care le întâmpină comitetul mai ales în câteva ținuturi părăsite de toți sfinții, ar fi un lucru din cele mai neplăcute.

IV. Într'aceia în prevederea înființării despărțimintelor și după publicarea regulamentului, în urmarea adunării generale dela Făgăraș, 7 și 8 August 1871, s'a aflat cu cale a se publica un conspect nou de toți membrii ordinari, câți s'au înscris succesiv dela urdirea acestei asociațiuni în anul 1861 până în anul 1871. În acest conspect compus după un metod mai simplu, publicat în anul 1872 pe 4 coale 4° mic, aflăm numărul total al membrilor cu câte 5 fl. pe an, de 1287, ear' numărul comunelor înscrise tot ca membrii 18, adică numărul total 1305 de membrii. Dară o mulțime din acei membri s'au trecut în acest catalog numai spre a observa regularitatea în cărțile de comptabilitate, pentru-că ei apar tot ca în conspectul din 1866, ca adică după un an sau doi n'au mai voit se scie de asociațiune, sau ca pe lângă zelul cel mai curat, apăsăți de loviturile

tendant multe îi face pe plac judelei. Domnișoara indendantului nu poate să uite, că drăgălașul ei a fost batjocorit de Mila, toarnă și ea la fiere, și mai e încă fel de fel, bunico dragă, ce 'mi ia mie nădejdea.”

„Dară tatăl lui Mila a fost în cancelărie și cum aud, ducea cu el o frumuseală sumă de zloți; așa dar' tot ar fi vre-o nădejde.”

„E adevărat; asta e singura noastră nădejde: dupa-ce l-a ascultat, poate că tot nu ne vor ajuta. Dară s'a întâmplat nu odată, că au ascultat și că n'au ajutat; diseră pe scurt, că n'a mers si omul trebuia să fie mulțumit.”

„Poate lui Mila nu i-se va întâmpla așa; și dacă totuși, a-și gândi, că tatăl lui, dacă n'ar isbuti banii ce jertfesc spre mituire, s'e-i strângă, tăicuța d-tale se mai adauge cele ce ar mai lipsi și s'e-l răscumpere pe Mila după lege; s'ar isprăvi cu grija voastră.”

„Dacă n'ar fi un dacă la mijloc, bunico dragă. De o parte banii, ce-i dete bătrânul lui Mila, s'au și dus, și apoi tata meu n'are mai mulți bani gata, de cât îi trebuiesc în meserie și cu toate că destul îl iubesc pe Iacob si nu mă opresce de loc s'e-l iau, totuși i-ar părè mai bine, ca ginerele s'e-i aducă în casă ear nu s'e ducă. Și în sfârșit se șicem, că ar și vrea s'e-i strângă, Mila e de o fire mândră, nu vrea să primească nimica dela mine, n'ar îngădui, ca tăicuța meu s'e-l răscumpere.”

(Va urma.)

soartei omenesci, n'au mai fost în stare de a împlini angajamentul luat odinioară de bună voia asupra lor. De aceea îi vedem arătați în restanțe pe câte 6, 7, 8 și 9 ani din cei de ce trecuți până la 1871. Alții earăși se mutaseră din viața aceasta; însă așa, că comitetul sau nu a fost informat de cătră nimeni despre casurile de moarte, sau numai la câte doi trei ani afla ca din întâmplare, că cutare membrii nu mai petrec între cei vii. Nici măcar necroloage tipărite în memoria persoanelor fruntașe repausate nu-i se prea trimit. Sunt și casuri de acelea, unde fostii membri ai asociațiunii au părăsit patria aceasta, fără ca se fie încunoscintat pe cineva despre emigrarea lor.

Cu toate acestea, dacă adunările generale ar fi aflat cu cale ca se arunce pe fiecare an câte o sumă de 100—120 fl. pentru tipărirea din nou a catalogului membrilor, comitetul n'ar fi lipsit a executa conclusele lor; adunările generale însă care au urmat, vedând puținul folos al publicării acelor conspecte sau cataloage, în cea ținută din Reghinul-săsesc în August 1875 a luat numai concludul, ca comitetul se tipărească și se împartă prin despărțiminte încă și următoarea:

„Nr. prot. S. IV. p. 49. 1876.

Provocare. În urma hotărârii, care — în conformitate cu hotărârea respectivă a adunării generale din 1866 — s'a făcut la adunarea generală din Reghinul-săsesc, în ședința din 30 August 1875 nr. prot. XXI cu privire la încassarea taxelor restante, și înscrierea lor după șirul anilor dela domnii membrii ordinari ai asociațiunii transilvane, comitetul se află necesitat a provoca prin aceasta se binevoiască sau a plăti taxele restante; sau a declară în scris, de se mai considera pre sine de membru al asociațiunii sau ba.

Declarațiunea se poate face în dosul acestei provocări, retrimițându-o.

Din ședința ordinară a comitetului asociațiunii transilvane, ținută în 14 Martie 1876 în Sibiu.

Iacob Bologa m. p., Dr. D. P. Barcian m. p.,
președinte. secretar al II-lea.

Am fi în stare de a mai cita încă și o mulțime de procese verbale și ordine date de către comitetul central al asociațiunii și prin cassar către despărțiminte pentru încassarea taxelor; după-ce însă acele se află publicate în organul asociațiunii, ne place a crede, că dl corespondent al „Tribunei“ nu va lipsi ale ceti pe toate, pentru-ca să se informeze și mai exact despre adevărata stare a lucrului.

Încât pentru publicarea din nou sau pe fiecare an a catalogului tuturor membrilor asociațiunii, dl corespondent sau ori care alt membru n'are decât să însinue la presiul cu o și înainte de adunare o propunere în sensul acesta, susținută și decătră alți colegi, spre a se da la o comisiune și dela aceea în desbaterea adunării, apoi să fie prea încredințat d. corespondent, că comitetul nu va lipsi a executa concludul adunării generale; dară numai dela sine nu poate risca speșe nevotate de nici o adunare.

În fine nu ar strica nici decum, dacă am reflecta fiecare din noi, că un comitet de cultură și literatură nu are altă potestate executivă, decât numai influența sa morală *).

Un membru al asociațiunii, care a participat la 14 adunări generale.

Cronică.

Noua zidire a scolei române de fetițe. Alaltăieri seara sa serbat terminarea noului edificiu a scolei române de fetițe din strada morii. Imposanta zidire a fost ieri și alaltăieri seara cu stindarde și transparente frumoase împodobită.

Raport despre gimnasiul sup. gr-cat. din Beiuș pe anul scol. 1884/5, edat de Petru Mihuț, director. Raportul începe cu câteva observațiuni la cestiunea ortografiei, urmează apoi planul de învățământ. Numărul profesorilor ordinari e de 13, prelungă care mai funcționează încă 5 profesori cateheți extra-ordinari. Din tabelele statistice aflăm, că la gimnasiu au fost înscriși după confesiune: gr-cat. 67, gr-or.

*) În anul curent (1885) pe basa noului normativ pentru încassarea taxelor anuale, votat în ședința din 31 Octomvrie 1884, s'au expedit din partea cassarului registre și cuitanțele la direcțiunile despărțimintului în 25 Februarie. Până acum însă numai 2—3 direcțiuni au răspuns până în 18 Iulie 1885.

102 *), rom-cat. 16, de conf. elv. 4, de conf. aug. 1, Israeliți 5. Din fundațiunea fericitului Samuil Vulcan au beneficiat 50 tineri dela gimnasiu și 10 dela scoalele capitale; din fundațiunea Zsiga 6 gimnasisti; numărul studenților stipendiați din diferite fundațiuni e de 10.4

Din Șinca-veche (comitatul Făgărașului) ni se scie: Inspectorul scol, dl Schreiber, cere ca listele de absenție dela scoalele confesionale române din comitat să i se trimită în limba maghiară. Ce se vede, că se află și astfel de preoți, — care în calitate de directori scolari — fără nici un scrupul suplinesc această călcare de lege a d-lui inspector scol.

În comuna Șinca-veche preotul de acolo dl Nicolae Raicu — au trimis toate listele de absență în limba maghiară.

Ved dle, că astfel de caractere servile și miserabile fac mai mult rău Românilor decât însuși adversarii nostri politici, căci ei sunt gata la tot momentul să se tărăia și să se compromită toată lupta noastră.

Colonisări germane. Se asigură, că un număr oare-care de călători germani au plecat să exploateze și să colonizeze partea insulei Noua-Guină pusă de curând sub protecțiunea imperului german. Un ex-ofițer prusian comandă expedițiunea.

Vagoane noue. Direcțiunea drumurilor de fier din Germania a comandat pentru earnă nisce vagoane, ce vor fi încălțite, pentru a expedea mărfuri, ce nu pot suferi frigul. Vara aceleași vagoane vor servi pentru transportarea pescilor.

Imposit personal în Rusia. În toată Rusia se va introduce un imposit personal dela 1 până la 120 ruble pentru ori-ce străin, ce petrece în Rusia mai mult de 14 zile.

Nihilisti. Se anunță din Petesburg, că poliția a descoperit mai mulți fabricanți de dinamită și că a arestat trei complici ai lui Liavinsky a căruia execuțiune a avut loc acum câțva timp. Se observă că propaganda nihilistă se întinde mai cu seamă printre cerurile muncitoare.

Bani de cuartir pentru ofițerii din Viena. O comisiune militară a statorit împreună cu consiliul comunal din Viena competențele de cuartir ale ofițerilor ce residează în Viena pentru anii 1886 până la 1889 în următorul mod: Pentru feldmarșal 3332 fl., feldzeugmeister 2541 fl.; mareșal-locotenent 1967 fl., pentru maior-general 1549 fl., pentru colonel 940 fl., pentru căpitan 683 fl., pentru ofițerii subalterni 375 fl., pentru subofițeri 197 fl.

Doctorul M. Obedenaru. Cetim în „Voința Națională”: O scire foarte tristă ne vine din Atena. Dl Dr. M. Obedenaru, trimis extraordinar și ministru plenipotențiar al țării prelungă M. S. Regele Grecilor, a încetat din viață ieri Marți, în urma unui atac violent de friguri periculoase. Sântem duros și impresionat de această jalnică și cu totul neașteptată veste, căci repostatul de abia prezentase Duminecă scrisorile sale de acreditare. Toți acei ce au cunoscut pe Dr. Obedenaru l-au iubit pentru calitățile inimei, și l-au respectat pentru caracterul său întreg și erudițiunea sa puțin comună. După-ce își făcuse reputațiunea cea mai frumoasă ca medic și ca profesor, care lasă mai multe lucrări științifice și literare de mare valoare, Dr. Obedenaru, silit a trăi în străinătate din cauza șubredei sale sănătăți, intră în cariera diplomatică, unde aduse țerei cele mai mari servicii. Prim secretar al Legațiunilor din Constantinopol și Roma, el se destina prin tactul și lucrările sale; astfel el a negociat și subsemnat tractatul nostru de comerț cu Italia. De aceea toți colegii sei au aplaudat când, pentru a-i recompensa munca folosită, M. S. Regele binevoi al înainta ca ministru plenipotențiar al României la Atena; ultimele sale servicii făcute la Roma în circumstanțe grele și delicate îl puseră în primul rang. România pierde în Dr. Obedenaru unul dintre cei mai buni cetățeni, unul dintre cei mai zeloși și capabili luptători ai României. Dovadă de patriotismul său luminat avem în însuși testamentul ce a lăsat: toată averea lui rămâne Academiei, al căreia membru, era cu reserva ca soția și frații sei să se bucure de usufruct. O asemenea hotărâre laudă mai mult pe defunctul decât ori-ce am pute noi dice în aceste momente de mâhnire, în care scriem. Rămășițele D-ului Obedenaru vor porni astăzi din Atena, prin îngrijirea Legațiunii, ear' d-na Obedenaru va pleca Sâmbătă pentru a veni în țeară. „L'Indépendance Roumaine” află că Academia Română va refusa primirea averei în dauna familiei. Se scrie, că Obedenaru va fi înmormântat pe speșele statului.

Generalul M. Cercez. Diarele din România ne aduc scirea despre încetarea din viață a generalului M. Cercez, om de litere și

unul din cei mai distinși militari ai României. Vieța generalului Cercez, ca militar, ne este tuturor cunoscută din timpul ultimului războiu, în care răposatul s'a distins atât în fața forțelor dela Vidin, cât și cu ocaziunea impresurării și a capitulării Plevnei, când trupele de sub conducerea sa au fost primele care au trecut linia întăriturilor turcesci, primele, care au intrat în Plevna și astfel au câștigat comandantului lor gloria de a fi primit el cel dintâiu declarațiunea de capitulare a lui Osman-Pașa. Generalul Cercez era oșten din creștet până în călcăie, neobosit, sever, om al disciplinei, iubit de superiorii sei și cu deosebire popular în armată. Om în cea mai frumoasă vârstă, abia de cincideci de ani, și de o constituțiune cu deosebire viguroasă, puțin după războiu a fost, precum se crede în urma insolățiunii, atins de nisce congestiuni cerebrale, de care a suferit timp de mai mulți ani și biruit în cele din urmă.

Ca om de litere generalul Cercez era în cercurile literare recunoscut ca utoritate în materie de geografie, îndeosebi în ceea-ce privește relațiunile topografice și cele etnografice ale pământului locuit de Români, și ca cunosător al istoriei atât politice, cât și militare a Românilor. Preocupat mereu de datoriile sale de oșten, răposatul n'a ajuns să dea publicității rezultatele cercetărilor sale, dar' una dintre ideile lui de predilecțiune era să-și adune odată notițele adunate în călătoriile sale prin Carpați și prin Basarabia, și să le aranjeze pentru publicare, și astfel e de sperat, că tot nu sunt pierdute pentru literatura noastră rezultatele lucrării unui om, care în puținele sale publicațiuni a dovedit atât de multă subrietate în stil și în gândire.

În Generalul Cercez România a pierdut pe unul dintre cei mai buni oșteni ai ei, Români pe un însemnat om de litere al lor, ear' cerurile literare din România pe una din cele mai simpatice figuri ale lor și un amic cu deosebire dulce în tot felul lui de a fi.

Earăși un om, care timp foarte îndelungat va trăi în amintirea societății, prin care a trecut.

Varietăți.

(Căsătoria la Turcomani.) Societatea regală de geografie din Londra a dat acum câte-va zile, la teatrul Universității, o serată, în cursul căreia generalul sir Pater Lumsden, reîntors de curând din Afghanistan după-ce a jucat rolul ce se scie în conflictul anglo-rus, a ținut o interesantă conferință asupra morăvurilor populațiunii turcomane, care locuiesc în nordul Heratului.

După povestirea sa, femeiele turcomane sunt de timpuriu obișnuite la lucru. Când s'au logodit, își fac singure trusoul și pe cât este cu putință articolele viitorului lor menagiu, până chiar și covoarele și mobilele. După obiceiul local, logodnicul dă mai înainte de nuntă părinților fetei un dar, de ordin consistă din 100 de berbeci; cu toate acestea, darul se poate face și în bani. După-ce viitorul soț s'a înțeles în această privință cu părinții fetei, organizează pentru celebrarea căsătoriei curse de cai sau alte serbări, cari ar place amicilor sei. În urmă gătesc o cămilă cu toate trebuințele, pe care o trimite viitoare sale soții și care trebuie să joace un rol oare-care în ziua nunții.

În acea zi logodnica se dă pe un covor înaintea unui cort, încungjurată de membrii familiei sale. Membrii familiei viitorului soț vin atunci pentru a o lua, dar' amicele logodnicei se opun ca să nu o ia aruncându-le în cap ouă crude și alte proiectile; femeile mai în vârstă iau parte la luptă aruncând în învâlmășală lămași și struguri, și învâlmășala devine generală. În mijlocul luptei sosesce logodnicul care se aruncă printre grupele luptătorilor, liberează pe viitoarea lui soție și o urcă pe cămilă, de care am vorbit. Îndată fiecare își pune armele jos și logodnicul își duce logodnica în mijlocul felicitărilor și al strigătelor de bucurie ale asistenților.

(O sută cincideci livre sterlinge pentru un trandafir.) — Ducele de Marlborough visitase deunăzi în tovărășia unei doamne stabilimentul grădinarului Cowles. De-odată se opri doamna cu un fîp de admirațiune înaintea unui trandafir mare de-o culoare palidă. Ducele se grabi a tăia trandafirul și a-l oferi ca galanterie doamnei. A doua zi însă primi din partea grădinarului o socoteală de 150 livre sterlinge pentru trandafirul dăruit. Ducele refușă plata, grădinarul Cowles îi intentă un proces, care s'a judecat la 9 Iulie. Grădinarul justifică cererea lui prin motivul că trandafirul era o raritate unică, dobândită numai în urma multor încercări și studii în timp de de cece ani și că nu scie dacă va mai reuși a produce pentru a doua oară un asemenea exemplar. Ducele se mărgini la obiecta, că suma de 150 livre sterlinge îi pare prea esagerată pentru un trandafir. După-ce experții constată raritatea exemplarului, judecătorul condamnă pe ducele de Marlborough la plata sumei cerute. Depărtându-se esclamă: „Eacă un mijloc care poate desgusta pe un om sêrac de galanterie.”

Director: Ioan Slavici.

Redactor responsabil: Cornel Pop Păcurar

